

Sivilisaation tuhoaminen?

Wolfi Landstreicher

Oletan kaikkien anarkistien olevan samaa mieltä siitä että haluamme lakkauttaa kaikki ylivallan ja riiston instituutiot, rakenteet ja järjestelmät. Näiden torjuminen on, loppujen lopuksi, anarkismin perimmäinen merkitys. Suurin osa lienee samaa mieltä siitä että näihin instituutioihin, rakenteisiin ja järjestelmiin lukeutuu ainakin valtio, yksityisomaisuus, uskonto, laki, patriarkaalinen perhe, luokkajärjestys...

Viime vuosina jotkut anarkistit ovat alkaneet puhua juttuja, jotka yleisesti tarkasteltuna vaikuttavat tarpeelta tuhota sivilisaatio. Tämä on tietenkin johtanut reaktioon sivilisaation puolesta. Valitettavasti keskustelu aiheesta on todellisen argumentoinnin sijaan ollut lähinnä kärkevän epäystävällistä, koostuen nimittelyistä, molemminpuolisista vääristelyistä, sekä reviiirikiistoista ”anarkisti” -nimikkeen suhteen. Yksi (joskaan ei välttämättä merkittävin) niistä syistä, miksi tästä kysymyksestä ei olla voitu keskustella kunnolla, on ollut siinä että hyvin harvat ihmiset kummallakaan puolella ovat yrittäneet tarkasti määritellä mitä he tarkoittavat ”sivilisaatiolla”. Se on pikemminkin säilynyt epämääräisenä terminä joka toisille edustaa kaikkea pahaa ja toisille kaikkea hyvää.

Tarkemman sivilisaation määritelmän kehittämiseksi on hyödyllistä tarkastella sitä missä ja milloin sivilisaation on sanottu syntyneen, ja mitä tosiasiallisia eroja esiintyy niiden yhteisöjen välillä jotka määritellään sivistyneiksi ja niiden jotka ei. Tällainen tarkastelu osoittaa että eläintalous, maatalous, paikalleen asettunut elämäntapa, taiteen, käsitöiden tai tekniikoiden hienostuneisuus, tai edes yksinkertaiset metallin sulattamisen muodot eivät riitä yhteiskunnan määrittelemiseksi sivistyneeksi (joskin ne muodostavat sivilisaation nousulle välttämättömän materiaalisin perustan). Se mikä syntyi noin kymmenen tuhatta vuotta sitten ”sivilisaation kehdoissa”, ja minkä kaikki sivistyneet yhteiskunnat jakavat mutta mikä ”sivistymättömiltä” puuttuu, on instituutioiden, rakenteiden ja järjestelmien verkosto, joka asettaa voimaan ylivallan ja riistämisen sosiaalisia suhteita. Toisin sanoen, sivistynyt yhteiskunta koostuu valtiosta, omaisuudesta, uskonnosta (tai moderneissa yhteiskunnissa, ideologiasta), laista, patriarkaalisesta perheestä, kulutustavarakaupasta, luokkajärjestyksestä – kaikesta mitä anarkisteina vastustamme.

Jos sanotaan se vielä kerran toisin, niin kaikille sivistyneille yhteiskunnille on yhteistä niiden sisällä elävien elämien järjestelmällinen pakkolunastaminen. Kesyttämisen kritiikki (ilman mitään moraalisia pönkityksiä) tarjoaa hyödyllisen työkalun tämän ymmärtämiselle. Mitä muuta kesyttäminen on, jos ei toisen olennon elämän pakkolunastamista toisen olennon omiin tarpeisiin hyväksikäytettäväksi? Sivilisaatio on näin ollen ihmisten suuren enemmistön järjestel-

mällistä ja institutionalisoitua kesyttämistä pienen vähemmistön hyväksi, jota palvelee ylivallan verkosto.

Näin ollen omien elämiemme takaisinottamisen vallankumouksellisessa prosessissa on kyse sivistyksemme purkamisesta, oman kesyttämismme lopettamisesta. Tämä ei tarkoita vaistojemme (jos sellaisia edes on) passiivisiksi orjiksi ryhtymistä, tai itsemme sulauttamista oletettuun ykseyteen Luonnon kanssa. Se tarkoittaa tulemista hallitsemattomiksi yksilöiksi, jotka kykenevät tekemään ja toteuttamaan omiin elämiimme vaikuttavat päätökset vapaassa yhteistoiminnassa toisten kanssa.

Tämän pohjalta tulisi olla selvää, että torjun kaikki ihanneyhteiskunnan mallit (enkä luota yhteenkään liian täydelliseltä kuulostavaan visioon – epäilen että niissä on yksilö unohdettu). Koska anarkististen ihanteiden kanssa yhdenmukaisen vallankumouksellisen kamppailun ydin on riistettyjen, osattomien ja hallittujen yksilöiden omien elämien takaisinotto, päättävät ihmiset tämän prosessin edetessä miten haluavat luoda elämänsä, minkä he tuntevat voivansa ottaa tästä maailmasta vapautensa lisäämiseksi, mahdollisuuksien avaamiseksi ja nautintonsa lisäämiseksi, ja mikä olisi vain taakkaa joka varastaisi heiltä elämän nautintoa ja heikentäisi mahdollisuuksia vapauden laajentamiselle. En näe miten tällainen prosessi voisi mahdollisesti luoda mitään yhtä yleismaailmallista yhteisömallia. Enemmänkin lukemattomat kokeilut, jotka vaihtelevat rajusti paikasta paikkaan ja muuttuvat ajan myötä, heijastaisivat jokaisen yksilöllisiä tarpeita, haluja, unelmia ja pyrkimyksiä.

Joten, todellakin, tuhotaan sivilisaatio, tämä ylivallan verkosto. Mutta ei tehdä sitä minkään mallin nimissä. Eikä nimissä minkään askeettisen uhrausmoraalin, tai mystisen sulautumisen oletetun vieraantumattomaan ykseyteen Luonnon kanssa. Tehdään se pikemminkin siitä syystä, että omien elämiemme takaisinottaminen, itsemme yhteisöllinen uudelleenluominen hallitsemattomina ja ainutkertaisina yksilöinä, on sivilisaation – tuon kymmenen tuhatta vuotta vanhan maailmanlaajuisiksi levinneen ylivallan verkoston – tuhoamista, sekä ihmeellisen ja pelottavan retken aloittamista vapaudeksi kutsuttuun tuntemattomaan.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Wolfi Landstreicher
Sivilisaation tuhoaminen?

Haettu 17.8.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/2008080719474124>
Käännetty Wolfi Landstreicherin pamfletista ”The Network of Domination – Anarchist
Analyses of the Institutions, Structures and Systems of Domination and Exploitation to be
Debated, Developed and Acted Upon” s.38-39.

fi.theanarchistlibrary.org